

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају

СЛУЖБЕНИ ДЕО

МИ

ПЕТАР I

ПО МИЛОСТИ БОЖЈОЈ И ВОЉИ НАРОДНОЈ

Краљ Србије

Пошто ћемо бити неко време изван Отаџбине, то на основу чл. 53 Устава објављујемо:

да ће Нас увршењу уставне Краљевске власти заступати Његово Краљевско Вишеанство Наследник Престола Краљевић Александар.

7. марта 1910. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

Председник
Министарског Савета,
Ник. П. Пашић с. р.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., одобрено је решење Народне Скупштине, сазване у редован сазив за 1. октобар 1909. године на ХСI састанку 1. марта 1909. год. које гласи:

„да се село Доња Соколовица одвоји од своје садање општине бучјанске и образује нову општину под називом доња соколовичке у срезу заглавском, округа тимочког.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 5. марта 1909. год. у Београду.

Указима Његовог Величанства Краља Петра I. одобрена су решења Народне Скупштине, сазване у редовни сазив за 1. октобар 1909. године, од 3. марта 1910. године, која гласе:

„да се село Белотић одвоји од своје садање општине комирићске, у срезу рађевском, округа подринског, и споји са општином бело-цркванском у истом срезу и округу.“

„да се село Грабовац одвоји од своје садање општине крушевичке, у срезу прокупачком, окр. топличког, и споји са оп-

штином горњо-коњушком у истом срезу и округу.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 5. марта 1910. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу чл. 6. закона о местима решено је:

да се село Кривељ, које сачињава општину кривељску у срезу зајечарском, по изјављеној жељи његових становника, прогласи за варошицу под називом: Кривељ.

Из канцеларије министарства унутрашњих дела 5. марта 1910. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I. на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу чл. 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 23. фебруара 1910. год. Бр. 1561, донесено на основу чл. 144. тач. 9. Устава, које гласи:

„да се Михаило Кијаметовић, учитељ у Ристовцу, родом из Вучитрна у Старој Србији и поданик турски, по својој молби прими у српско поданство, заједно са својом женом Алемпијом, и малолетном децом: Драгољубом и Светиславом, изузетно од § 44. грађанског закона.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 2. марта 1910. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 26. фебруара 1910. године Бр. 1687, донесено на основу члана 144. тачке 9. Устава, које гласи:

„да се Већеслав Нигл, капелник музике XII пешадиског пука у Крушевцу, родом из Иглаве у Моравској и поданик аустријски, по својој молби прими у српско поданство, заједно са својом женом Маријом, изузетно од §. 44. грађанског закона, пошто је поднео уредан отпуст из својег досадашњег поданства.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 5. марта 1910. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О НОВЧАНОЈ КАЗНИ

(НАСТАВАК)

4. Новчана казна, услед свог карактера, може се изрећи само против *кривца*. Све околности које оправдавају казнимо дело или које искључују кривицу деликвента не слажу се са изрицањем новчане казне. Тако, један малолетник који је радио без разбора, један окривљени који је признат као душевно оболео, не могу бити осуђени на новчану казну баш ни у иступном предмету.

5. Најпосле цифра новчане казне дели се на ступње према *степенима кривице*. Ово је један од оних елемената, о којима су судије дужне да воде рачун да би определили количину новчане казне коју изричу. Прећутну примену ове идеје учинио је франц. крив. законик у чл. 69. који редуцира казне на половину, кад је оптужени млађи од шеснајест година, ако је признато да је радио с разбором. Наш крив. законик у § 57. такође редуцира казну за малолетнике „који би имали пуних дванајест година, али још не би навршили шеснајесту годину, па би се „доказало да су учинили дело с разбором „за преступе на половину оне казне на „коју би се осудили да су старији, но, у „овом случају може им се досудити и „мање од онога, што закон најмање доноси за дело које су учинили ако суд „нађе да још по чему то заслужују“.

II. Као свака казна тако и новчана казна може бити изречена само на основу једног закона који је донесен и промуглиран пре нарушења. Без сумње, често се дешава да су новчане казне изречене као санкција административних уредаба, али под условом, да је управна власт добила делегацијом од законодавца, право да нареди или да забрани какав акт под санкцијом новчане казне.

III. Акција за осуду на новчану казну и акција која тежи за извршењем изречене новчане казне, пошто имају казни карактер, гасе се истим околностима које

гасе јавну акцију или казну, застарелошћу, амнестијом, смрћу, и т. д.

IV. Из тога што је новчана казна, казна, резултује такође да као свака казна она подлежи правилу а не стицају у злочиним и преступном делу (чл. 366. франц. кр. пост.) и правилу о стицају у предмету који суди нижа полиција. Ово питање данас не подлежи више дискусији и његово је испитивање у вези са теоријом коју ћемо даље изложити.

По нашем кривичном закону, као што смо то већ видели у случају стицаја „пре-ступљења за које свако закон доноси новчану казну, кривац ће се осудити да „плати за свако“; (§ 69. г. кр. зак.) „но, ако се таква преступљења стеку са преступима или злочинствима, за која закон друге казне доноси онда ће се осуђивати и на новчану казну и на оне друге казне“, само што ће се у овом случају извршити претварање казни по § 28. кр. закона.

* * *

Поред новчаних казни, било искључиво *казнених* било искључиво *грађанских*, чије смо карактере одредили, зар не постоје новчане казне које су изречене у исти мах као казна и као накнада? Овај мешовити карактер јуриспруденција је придала фискалним новчаним казнама које су прописане у материји *царине, посредних пореза, трошарине*, прво, из те кон siderације што је за исту по пореским законима, пошто се они казне само због штете коју причињавају фиску а не због њихове унутрашње неморалности, фискална новчана казна изречена много више за то да би се накнадила штета него да се казни кривац. Овим се у осталом, објашњава што администрације царинске и посредних пореза имају у исти мах, као представник фиска, право да поведу јавну акцију ради примене новчане казне и право да се равнају о овој казни било пре, било после изречене осуде. Ова асимилација фискалних новчаних казни са накнадама постављена је у скоро свима одлукама и оснива се на неколиким текстовима позајмљеним из фискалног законодавства. („Сопственици робе биће *грађански одговорни*, за дело њихових фактора, агената, слугу и домаћих, за дажбине, конфискације, *новчане казне* и трошкове“ чл. 20. франц. зак. о царини).

Међу тим је ова асимилација карактера накнаде са казним карактером фискалних новчаних казни контрадикторна. Новчане су казне у фискалној материји *казне* или накнаде; треба бирати, јер карактер казне искључује карактер накнаде. „Ја сматрам¹⁾ дакле, да је представљена са овим генералитетом примене, теорија о мешовитим новчаним казнама нетачна, јер члан 10. крив. зак. каже нам да је осуда на казне које је закон установио увек изречена *без штете, за реституције и накнаде штете које се могу дуговати странци*“ и да финансијске администрације имају у принципу право, *које им никакав текст не одузима изрично*, да суде не само о примени казне, него и осуди преступника на накнаду

штете. Оно што је истина, јесте то, да постоје *сисцијалне одредбе* које за поједине фискалне новчане казне изгледа да одстрањују једно или друго од дејстава која произлазе из искључиво репресивног карактера казне“.

Такса новчане казне не може бити утврђена *à priori* законом. Ма колика да буде њена цифра, била би увек или одвећ незнатна за богате или сувише велика за сироте. Али да би се утврдио пропорционалитет може се базирати, према најразличитијим казним концепцијама, час на *кривици*, час на *имовини осуђених*. Она се може утврдити такође и *комбиновањем* ова два елемента. Начини утврђења новчане казне који су било практиковани, било предлагани своде се на пет.

1^о. Цифра новчане казне одређена је самим законом. У овоме случају новчана казна зове се *утврђена*: она не варира ни према кривици, ни према имовини деликвента, ни према околностима деликта: она је увек подједнаке суме. У старом француском праву казне које нису биле произвољне, биле су у опште утврђене. Данас налазимо само неколико ретких примера утврђених новчаних казни.

2. Такса новчане казне утврђена је законом, али њену цифру проценује судија. Овај начин утврђења сусрета се било кад је цифра новчане казне базирана на штети која је причињена жртви, било кад је базирана на користи коју је деликвент извучао. Овај начин утврђења новчане казне има превагу над претходним у том смислу што води рачун у извесној мери о озбиљности деликта, али се не бави дозвољено било субјективном кривицом деликвента, било његовом личном имовином.

3. Цифру новчане казне одредио је потпуно слободно судија: тада је новчана казна *арбитрарна*. Такса може бити утврђена, у сваком случају, водећи рачун не само о околностима дела и кривици учињеноца, него још и нарочито о његовом имовном стању. Систем арбитрарне новчане казне био је опште право старе француске. Данас је изчезао услед тријумфа легалитета казни и у ретким случајевима у којима би закон проноснирао новчану казну а није одредио њену цифру, имала би се обележити на основу општег система казни, граница власти судије.

4^о. Цифру новчане казне утврдио је судија, али у границама које је одредио закон *à priori*. Ове границе могу бити више или мање шире. Систем који преовлађује у законодавствима састоји се у утврђењу једног максимума и минимума. Судије могу тада према околностима да изреку било минимум, било максимум, било једну средњу цифру између ове две крајње границе; али они не би могли ни да сиђу испод минимума без декларације олакшавних околности, нити да пређу максимум. Ове две границе изгледа, у духу закона, да су намењене да играју у материји новчане казне исту улогу као и у материји лишења слободе, т. ј. да пењу казну према озбиљности учињеног дела, не бавећи се имовином деликвента. Истина је, да судија може да води рачуна о овом елементу и да је дужан да о истом води разумно рачуна. Али су порицали

да је то могућно судији, да он има право и вољу да то чини довољно. Зар овај поступак утврђења новчане казне између једног минимума и једног максимума, који је *обичан* поступак наших закона нема за резултат доиста да наложи казне чији ће минимум бити увек одвећ тежак за сиротног а чији ће максимум бити скоро илузоран за богатог? Ова критика није основана, јер треба приметити с једне стране, да декларација олакшавних околности, кад је могућа, допушта судијама да редуцирају скоро неопредељено новчану казну испод њеног законског минимума; с друге стране закон изриче скоро увек у исто време кад и новчану казну, казну затвора; и судије могу тако разумном комбинацијом и умереном применом ове две казне, да ублаже неједнакост репресије која је нераздвојна са утврђеном и изолованом новчаном казном.

Дешава се кад што, — и то је прост варијетет обичног система, — да уместо да се даду судији две утврђене цифре *à priori*, закон овлашћује судију да изрече једну новчану казну која варира између оволиког или оноликог дела недопуштене користи која је прибављена деликтом или штете коју је деликвент причинио жртви. Тако француски кривични законик у материји лажне исправе у чл. 163. допушта судији да изрече новчану казну: „до четвртине недопуштене користи коју је лажна исправа прибавила или била намењена да прибави виновницима злочина или деликта, њиховим саучасницима или онима који су учинили употребу лажне исправе. Наш кривични законик у § 284. за лихонце садржи сличну одредбу. („Новчана казна може се до три пут онолико досудити, колико од лихонца неправилно прибављене или намерне користи износе, а поред тога у повторном случају затвором од три до дванајест месеци“).

(СВРШИЊЕ СЕ)

Милош Станојевић

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Сведоцбе које се односе на налазак пакета с леином.

И у овом правцу власт је примила две важне сведоцбе, и сву пажњу поклонила оној невероватнијој.

Сведоцба Жана Батиста Де Конинка.

Занатлија, Жан Батист Де Конинк, стар 22 год. који је у времену извршеног злочина становао у улици „Fleurs“, бр. 23., у Брислу, дао је пред влашћу ову озбиљну изјаву:

„7. фебруара, око 11³/₄ сата, ноћу, то ће рећи на неколико минута пре но што је нађен сумњив пакет, Де Конинк је видео једну индивидуу, која је носила један пакет, сличан ономе у коме је био леш деињи. Де Конинк је долазио од „place du Samedi“, дакле с Југа, и враћао се улицом „Laeken“ у свој стан, у улици „Fleurs“. Носилац пакета такође је имао

¹⁾ Garraud. Стр. 237.

улицом „Laeken“, али у противном правцу, од Севера ка Југу. Идући својим путем, Де Конинк је ушао у улицу „Hirondelles“. Заинтересован сумњивим ходом човека са пакетом, сведок је продужио овом улицом ка „place de Brouckère“, у место да окрене лево, у улицу „Fleurs“ и дође директно у свој стан. Кад се мало измакао, окренуо се и отпочео издалека посматрати сумњивог човека. Још носећи свој пакет овај је, како се сведоку учинило, испитивао место, а кад је стигао на средину улице „Hirondelles“, према улици „Fleurs“, он се одједном отпочео враћати натраг, кријући се поред провизорне палисаде пред кућом бр. 14. Услед овога, Де Конинк га је изгубио из вида за неколико тренутака. За овим се индивидуа опет појавила и ударила косо, средином улице, али сада без пакета. Кућа под бр. 22 ове улице, пред којом је био остављен пакет с лешом, налази се тачно у близини места које сведок означава. Пошто се индивидуа опростила свога терета, удала се брзим корацима ка улици „Laeken“, камо је сведок није пратио.

Носилац пакета човек је средњег стаса, живог хода, по изгледу још млад (око 30 год.), на себи је имао горњи капут и округао мек шешир, а на ногама кожне ципеле. Његов детаљни лични опис није се могао добити.

Покушавало се, да се ова сведба одбаци, или бар да јој се вредност умањи, под изговором да је Де Конинк мењао своје исказе. Ово тврђење полиције нетачно је и измишљено. Де Конинк је стално и на исти начин потврђивао скуп материјалних факата, које је видео, и који су предмет његове сведоштва. Оно, пак, што је могло бити повод рђавом мишљењу о његовој сведоштва, јесте један његов физички недостатак, због кога на први поглед изгледа умно ограничен; он муца, и врло тешко говори пред непознатим личностима, или кад му се необазриво постављају питања. Довољно је, у осталом, само просто посматрати, једног тепавка, па му одузети свако поверење за правилан говор, и изазвати га на муцање.

Ми, напротив, сматрамо његову сведоштва за потпуно истиниту, и примамо је, без резерве, за читаву серију главних основа:

1. Де Конинк је син честитих родитеља, нормалних и здравих духом и телом. Његова мати нарочито је интелигентна жена, која је добила извесно образовање; она има сјајан поглед, и притежава одличан вид. Суседи Де Конинкови, његов газда од куће, његови другови и патрони, и у опште сви који га познају од дужег времена, сматрају га за озбиљног, часног, мало плашљивог, али неспособног за хвалу и лаж.

2. Сведок ништа није причао унапред, нити се хвалио, да је једини он видео чудновате ствари, нити их је директно и спонтано саопштио полицији. Он чак није ни појмио огромну важност онога што је видео.

Два дана после злочина, у суботу 10. фебруара, изјутра, Де Конинк је, као и обично, глачао стакло у стакларској радњи

г-ђе Базил, на северном булевару. Услед разговора о тајанственом злочину, Де Конинк сасвим наивно исприча магационеру и служавци шта је видео. Он лично не придаваше никакву вредност својим констатацијама, и сматраше их без икакве практичне користи. Разговор овај би одмах достављен оцу г-ђе Базил, г. Сместеру, који се такође налазио у магацину. Г. Сместер, стари помоћник полицијског комесара, који је служио у полицији 22 год., човек пун искуства, паметан и разуман, одмах је појмио огромну важност Де Конинковог казивања, те га је с тога одмах позвао и испитао. Увидев да је његово казивање искрено и врло важно, г. Сместер се пожурно да о свему одмах извести свога старог колегу, суседа и пријатеља, комесара Фронвиља, секретара главлог полицијског комесара у Брислу г. Буржоа, Истражна власт похита, из заблуде и узалуд, да од сведока добије прецизан лични опис индивидуе, која је носила пакет. Сведок је, међутим, сву пажњу био обратио на три главне ствари: а) на правац пута носиоца пакета; б) на његово сумњиво кретање, живи ход и младићски изглед, и в) на облик и величину пакета, који је ношен око поноћи.

3. Де Конинк је потпуно неписмен, што никако не значи да је кретен. Он је кратко време походио основну школу у улици „Schaerbeek“, али у школи није ништа радио, нити је што научио. У времену његовог детињства није постојала специјална настава за децу ненормалну, умно ограничену и са физичким недостацима. У обичним основним школама учитељи су раније дизали руке од ове деце, која су захтевала специјалне бриге, и никад их нису хтели пропитивати, да не би реметили ред у разреду. Са своје стране, опет, овакви ђаци осећали су се врло незгодно у средини својих младих другова, од чијег су се исмевања плашили, и с тога, обесхрабрани, претпостављаху напуштање школе. Данас је ситуација измењена. Умно ограничени добијају нарочиту наставу у специјалним школама, под изравом искусних учитеља и стручних лекара.

Муцање, у осталом, није никакво тешко болесно наслеђе, нити каква озбиљна мања, већ један обичан недостатак који се, захваљујући методи Шервиновој, може умањити, па и излечити. У место да иде у школу, Де Конинк је један део свога детињства провео у шетњи и беспослицењу. Услед овога он је, боље но сваки други, навикао да посматра уличне ствари.

4. Оне ноћи кад је злочин извршен, Де Конинк је испитивао издалека, са нарочитим интересовањем и пажњом, акт непознатог човека, који је носио пакет. Он је мислио да је овде у питању будалаштина каквог шаливчине, којих има и сувише, који се највећом предострожношћу остављају на јавним местима пакете са старим дровцима и изметом, да би имали задовољство да посматрају наивне и радознале који се, верујући да су нешто нашли, журе да одреше драгоцен пакет. Де Конинк се није хтео трудити због пакета сумњивог човека. Бојећи се да не испадне жртва лакрдије, он му се чак

није хтео ни приближити, већ се задовољио да издалека и са задовољством посматра „мајсторију“ непознатог. Ко је, у осталом, могао претпоставити страховиту реалност, и посумњати да је индивидуа на самој улици, у центру вароши, оставила исечени леш једне девојчице?

5. Де Конинк је врло добро видео ствари, и тачно их је испричао. И поред своје неписмености и муцања, он је интелигентан, и у стању је да буде савесан посматралац. И доиста, сведок је по занимању стаклорезац, и његови патрони потпуно су задовољни његовим радом. Овај занат захтева велику пажњу и крајњу обазривост. Сваког часа стаклорезац ризикује да се посече. Поред овога, он мора добро пазити да не разбије стакло, а кад га сече, мора то чинити са највећом предострожношћу и прецизношћу. С друге стране, опет, код личности са физичким недостацима психички живот много је интензивнији, а способности чула, која нису болесна, много развијенија. То је манифестација закона компензације благотворне и великодушне природе. И по природи, и по професионалној навици, Де Конинк је, дакле, у стању, да ствари посматра брижљиво и тачно.

6. У описивању личности, која је носила пакет, један детаљ мора изненадити сваког разумног посматрача. Према исказу сведока, ова личност ишла је живим ходом и носила пакет под левим назоухом. Овде постоји подударност факата. Човек је у истини морао носити пакет на овај начин, јер га није могао носити у руци помоћу омче од канапа. Да га је овако носио, он би ишао споро и тешко, а сем тога и канап би му исекао руку.

7. Пут којим је Де Конинк ишао, јесте његов обичан, природан и правилан пут. Оног вечера кад је злочин извршен, он је присуствовао представи у Шумановом циркусу. При повратку кући ударио је централним булеварима. Дошав до „place de Brouckère“, ударио је, косо и у лево улицом „Augustins“ до „place du Samedi“, и зауставио се у својој уобичајеној крчми: „La Brasserie du Samedi“ да попије чашу пива пре спавања. У овој малој крчми налази се, на видном месту, сат, регулисан према варошком сату. У 11 часова и 45 минута Де Конинк је напустио крчму и пошао улицом „Laeken“, у којој је одмах опазио човека са пакетом, који је долазио противним правцем. (наставиће се)

ПОУКЕ И УПУТИ

Један случај ненадлежности полицијских власти за расправу питања о својини непокретног имања.

Актом од 30. јануара 1908. год. № 1923, Трифун Ј., трг. из Ј., обратио се средској власти и навео, да је по талији од 5. маја 1903. год. Бр. 23067, купио земљу под ситном гором од Управе Фондова, која је била својина Миленка П., па ју је Управа, као своју залогу, на продаји купила; ну да исту држи и ужива Борисав Д. и неће да му је уступи. С тога је молио власт, да му то имање уступи у својину, а Борисава на спор упути.

Саслушан по овоме, Борисав је изјавио, да неће то имаће да уступи тужиоцу Трифуну без пресуде, пошто је исто он купио од Стојадина О. по тужији јагодинског првостепеног суда од 12. октобра 1905. год. № 13442.

Чињеним увиђајем на лицу места утврђено је, да је имаће, које Борисав држи и од ког је поднео тужију, и имаће означено у тужији тужиоца Трифуна, једно исто имаће.

По овоме је среска власт, налазећи да је тужилац Трифун поднетом тужијом доказао својину траженог имања, као и да се из уверења Управе Фондова од 17. децембра 1907. год. Бр. 28393, види, да је Миленко П. то имаће задужио код Управе у 1867. год. — решењем од 20. марта 1908. год. № 5391, на основу § 327, 328, 329. и 330. грађ. зак., одлучила, да тужени Борисав у року за пет дана уступи то имаће тужиоцу Трифуну, а њега је упутила на парницу за својину противу Управе Фондова.

Режење ово оснажило је начелство окружно, а решење овога Министар Унутрашњих дела својим решењем од 5. маја 1908. г. ПМ 7981.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да решење Министарово не одговара закону са ових разлога:

По Глави XVIII. грађ. суд. пост. полицијска власт надлежна је да врши извршења по извршним судским одлукама, као и у случају § 465. истог закона, и да у смислу § 466. пом. пост., кад се при извршењу појави распра о својини, слабију страну упути на парницу.

Без пресуде судске, само у случају самовлашћа, које се казни по § 375. а. крив. зак. она је дужна да заштити нападнуто право, и да одлучи код кога ће остати спорно имаће, а слабију страну на спор да упути.

Као што се види из акта, овде не постоји ни један од тих случајева. По акту Бр. 1923. тужилац Трифун тражио је, да среска власт жалиоца Борисава из спорног имања, као његове својине, истисне и упути на спор суду. За доказ поднео је тужију, која тврди да је Управа Фондова, за наплату свог примања, на дан 25. септембра 1901. год. изложила била продаји непокретно имање Миленка П., па га она и купила и добила тужију 5. маја 1903 год.; затим, да је то исто имаће продала тужиоцу Трифуну за 310 дин. и извршила на њ пред судом пренос 7. новембра 1907 год. Бр. 23067.

Напротив, тужени Богосав бранио се да је то његово имаће и поднео тужију из које се види: да је пореско одељење ср. беличког 6. октобра 1898. год. за наплату дужне порезе изложило било продаји непокретно имање Јове Станојловића и уступило га у својину Спиридону О., па му о том и тужију издао суд јагодински 27. августа 1899. год. № 14062; да је Спиридон то имаће продао туженоме Борисаву и да је тај пренос и првостепени јагодински суд одобрио 12. октобра 1905. год. № 13442.

Полицијским увиђајем на лицу места од 7. марта 1908. год. № 5391, утврђено је, да је имаће, које тужени Борисав држи

и од ког је поднео тужију, и имаће означено у тужији тужиоца Трифуна, једно исто имаће. Али како се овде појављује спорно питање о својини, за расправу кога је надлежан само суд по § § 201. и 208, грађ. зак. и чл. 146. Устава, то се полицијска власт ненадлежно упустила у расправу овог предмета и засновала своје решење на § § 327—330. грађ. зак., који говоре о залози, већ је требала тужиоца Трифуна да одбије и упути на спор суду.

Како тако није учињено и како је Министар ожалбеним решењем одобрио тако неправилну радњу нижих полицијских власти, то је Државни Савет одлуком својом од 3. јануара 1909 г. № 27. поништио решење Министарово.¹⁾

Један случај из § 492. грађ. суд. пост.

Актом од 19. марта 1908. год. Драгић М. тражио је од среске власти, да му, према поравнању код суда општине свилеуvsке од 15. децембра 1897. год. № 1639, наплати од Ивана Н., земљ. из Свилеуве, 436. дин., за колико му је продао извесно имаће, или му врати исто, пошто га није платио.

Саслушан по овоме Иван изјавио је, да је то имаће платио, и да не пристаје да се уступи Драгићу: а поверилац Драгић на то у акту Бр. 5657. одговорио је, да му није плаћена цена, па је тражио, да му Иван, по поравнању, врати имаће.

Начелник срески нашао је, да се поднетим поравнањем утврђује, да је Иван дужан био молиоцу Драгићу положити 436 дин., као и да Иван није ничим доказао, да је поменуто суму положио, па је стога решењем својом од 16. августа 1908 год. Бр. 5957, а на основу § § 462, 463. и 493. грађ. суд. пост., одлучио, да се Иван истисне из имања, означеног у поравнању, и исто уступи молиоцу Драгићу.

Ово решење оснажило је начелство окружно, а решење овога Министар Уну-

¹⁾ Код овог предмета постојало је и мишљење мањине, да је решење Министарово правилно и на закону основано, из ових разлога:

Доиста је по § § 201. и 208. грађ. зак. и чл. 146. Устава за расправу питања о својини једино надлежан суд. Али до дефинитивне расправе тога питања полицијска власт, као административна, дужна је да одржи привремено једно извесно стање. У том погледу она има да заштити онога, који је у јачем праву, т. ј. онога, који има јаче доказе о својини: или извршну судску пресуду, или поравнање, или тужију. И кад једна страна поднесе које од ових доказа, онда је она несумњиво јача од противне, која исте нема.

Али ако се деси случај, какав је овде, да обе стране као доказ о својини спорног земљишта поднесу тужију, онда полицијска власт има да сматра привремено за сопственика онога, чија је тужија по времену судске потврде доцнија. Па како је овде тужија тужиоца Трифуна пренета на њега 7. новембра 1907. год. дакле доцније је датума од тужије жалитељеве, која је судом потврђена 12. октобра 1905. год., то је он и јачи у праву од жалитеља, па с тога је и решење, којим се жалитељ упућује на спор, правилно.

Најзад и Министар унутрашњих дела 12. јуна 1891 год. ПМ 9402. Полиц. Зборник стр. 1271, издао је свима полицијским властима распис, да у питањима тражења заштите имања по праву сопствености, које се оснива на уредној тужији, раде овако, како је изложено напред.

грашњих Дела својим решењем од 2. јуна 1909 год. ПМ 10342.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да ожалбено решење Министарово не одговара закону из ових разлога:

По § 492. грађ. суд. пост., ако је ствар у руке другога прешла и овај је предати не би хтео, онда ће власт онога, коме је досуђена, белешком на пресуди о томе известити (§ 221. грађ. зак.).

И када је жалитељ, у жалби начелству Бр. 2646., противу решења среске власти од 16. августа 1909 год. Бр. 5657., навео, да су поменуте земље, којих се уступљење тражи, прешле у размену на Петра М., бив. из Свилеуве, што се види и из уговора од 2. фебруара 1904 год. № 223., поднетог у истој жалби, онда је начелство погрешило, што је, и не ценећи поменути доказ, оснажило решење среске власти, већ је претходно требало да нареди да се узме реч од Петра М., па ако овај не хтедне имаће да даде, онда да се по наведеноме § 492. грађ. суд. пост. поступи.

Како тако није поступљено, па и Министар такву неправилну радњу оснажио, и ако је жалилац у жалби Бр. 4473. истицао ту исту околност, — то је Државни Савет одлуком од 2. јануара 1910 год. № 8457. поништио ожалбено решење Министарово.

Јос. К. Ст.

Одлука опште седнице Касационог Суда

Отежица из тач. 4 § 65. крив. законика не може се ставити као отежавна околност оцеубици на терет, пошто радња предвиђена у поменутој тачци улази у саму квалификацију дела.

Неготинском првостепеном суду били су оптужени: Ђ. и С. М. и С. удова пок. С. зато што су и то: опт. Ђ. што је ноћу 17. јануара 1909. убио тојагом свог оца С., а саучасници у овом делу били су му: оптужени С и оптужена удова С. и државни тужилац тражио је да се сви казне по § 157. крив. законика.

Првостепени је суд по свршеном ислеђењу, утврдио да је учинилац овога дела само оптужени Ђ. и нашав да приликом одмеравања казне има му се узети у обзир и отежавна околност из тач. 4 § 65, он је пресудом својом од 13. фебруара 1909. г. № 3127, осудио оптуженог Ђ. на 12 — дванајест година робије у тешком окову а оптуженог С. и удову С. ослободио казне као невине.

Апелациони суд је пресудом својом од 24. фебруара 1909. год. № 926, одобрио поменуто пресуду првостепеног суда.

По жалби државног тужиоца и осталих, касациони је суд примедбама I одељења од 14. марта 1909. № 3279 поништио пресуду апелационог суда а са разлога:

„Погрешно апелациони суд, одобравајући пресуду првостепеног суда, узима, да оптужени Ђ. по делу, по коме одговара, има у отежицу казне и околност из тач. 4 § 64. каз. законика, дакле то, што је убијајући свога оца С. погазио више дужности, пошто тајва радња његова улази у саму квалификацију дела оцеуби-

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ства, које се као такво према § 157. казн. законика кажњава строжије по обично дело убиства без предумишљаја“.

Апелациони суд није усвојио ове примедбе већ је 20. марта 1909 г. под № 1407, дао следеће противразлоге:

„До закона о изменама и допунама од 13. маја 1902. год. за дело оцеубиства из § 157. крив. зак. била је прописана казна смрти. По тим изменама и допунама у место смртне казне, прописана је казна двадесет година робије, и на тај начин, казна за ово дело изједначена је са казном прописаном за обично дело убиства без предумишљаја из § 156 I одељ. крив. закона.“

„Према овоме, гледиште касационог суда, да отежавна околност из тачке 4. § 65. крив. зак. улази у саму квалификацију дела, могло је бити тачно, само док је важила стара редакција одредбе § 157. крив. законика, јер је онда несумњиво ово дело строжије кажњавано, него обично убиство, али од како је казна смрти за ово дело замењена двадесетогодишњом робијом, то гледиште губи сваки ослонац, пошто казна за оцеубиство без предумишљаја, није ни у колико строжија од казне за обично убиство без предумишљаја, те је с тога потребно, да се та строгост казне појача отежавном околношћу из тач. 4. § 65. крив. зак.

Ако би се гледиште касационог суда усвојило и после ових измена и допуна у закону, да поменута отежавна околност улази у квалификацију дела, поред тога, што се то не огледа у прописаној казни, онда би значило, да се дело оцеубиства не само не би строжије казнило, већ чак шта више оптужени би за то дело релативно био блажије кажњен од оптуженог за обично убиство, пошто му се та околност, што је убио свога оца, не би ставила на терет.“

„Изгледа на први поглед, да се већа строгост казне за дело из § 157. крив. зак. огледа у томе, што се у тој законској одредби каже „са двадесет година робије“, али то би се могло тако тумачити само онда, кад би се оптужени за дело из § 157. крив. законика увек и редовно кажњавао са 20 година робије. Међу тим, како ни једним законским прописом, није забрањено, да се и за дело из § 157. крив. зак., кад оптужени има више олакшавних околности, спушта казна испод 20 година, као што се то чини и код дела из § 156. I. одељка, онда та разлика у стилизацији, без икаквог је утицаја на истакнуто питање, нити се из те разлике даје логично закључити, да је отежавна околност из тач. 4. § 65. крив. зак. ушла у квалификацију дела § 157. крив. зак.“

„Према наведеноме, кад између обичног убиства без предумишљаја и оцеубиства без предумишљаја, нема никакве разлике у казни, онда апелациони суд налази, да према садањој редакцији § 157. крив. зак. отежавна околност из тач. 4. § 65. крив. зак. не улази у квалификацију дела, те с тога не може да прими примедбе касац. суда.“

Према овим противразлозима касац. суд је одлуком опште седнице од 4. априла 1909. год. под. № 3926, нашао, да су при-

медбе I одељења касац. суда на закону основане и за то их је и усвојио, а противразлоге одбацио.

Одлука опште седнице Касационог Суда

За решење питања о изузећу општинског суда из суђења по истиним делима, чије пресуде, донесене по тим делима, разматра првостепени суд, надлежан је првостепени суд а не надзорна полицијска власт.

Поводом сукоба о решењу реченог питања између алексиначког првостепеног суда и начелника среза моравског, касациони је суд расмотрио акта истог, и увидев, да је В. М. из Крушја тражио изузеће суда општине јаковљанске из суђења његове кривице из § 375 а казн. законика, због заузећа земљишта, нашао је: да је за доношење ове одлуке по реченом тражењу надлежан тај суд са тога ралога, што се из акта молиочевог и његовог саслушања види, да он тражи изузеће реченог општинског суда из суђења његове кривице из § 375 а казн. законика, за коју га кмет општине оптужује, а како пресуде општинских судова по овим делима изречене, подлеже разматрању првостепених судова према § § 15. и 16. полиц. уредбе, то је тај суд надлежан и да расправи и питање о изузећу општинског суда, код кога се та кривица на расправи налази, и са тога је касациони суд и послао акта алексиначком првостепеном суду да питање о овом изузећу расправи и реши.

М. А. Р.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Г. Војислав Новаковић, полицијски писар, пита:

„Молим уредништво, да ми у једном од наредних бројева „Полициј. Гласника“ изволи дати следеће објашњење:

Да ли извршен попис, по извршним иступним пресудама, за наплату новчане казне, прекида застарелост пресуде и, да ли иста почиње тећи од дана извршеног пописа као последње радње власти? Нарочито: како се у томе смислу има разумети члан 109. став последњи закона о шумама?“

— На ова питања одговарамо:

По § 396. кр. закона, застарелост иступних пресуда прекида се само у једном једином случају, а то је кад кривац побегне из руку власти.

Према томе, извршен попис за наплату новчане казне не прекида застарелост пресуде, која застарелост тече од дана, када је пресуда постала извршном.

Како и за прекид застарелости кривица, о којима говори чл. 109. закона о шумама важе одредбе криминалног закона, то и код њих не може бити другчијег прекида застарелости.

О застарелости иступних пресуда, треба прочитати објашњење дато у бр. 28.

овога листа за 1908 годину, и онда ће се добити тачно сазнање: кад застарева кривица а кад пресуда.

II

Суд општине кочетинске, актом својим Бр. 253, пита:

„Марта месеца прошле године, одбор општински, на предлог ереске власти, разрешио је од дужности општинске часнике на основу чл. 148. закона о општинама због неуредног вршења своје дужности и чувања јавне безбедности.

При прављењу гласачког списка за 1910 годину, општински суд није увео у исти ове разрешене часнике, јер је нашао, да они у смислу чл. 53. в. закона о општинама не могу бити бирани.

Како, међутим, они нису учинили кривицу о којој говори чл. 32. поменутога закона, то настаје питање: да ли је суд правилно урадио што их је изоставио из списка, и ако је погрешно, онда да ли их сада може накнадно увести, јер је првостепени суд већ потврдио списак без ових лица.

Моли се уредништво за потребно обавештење по овоме“.

— На ова питања одговарамо:

По чл. 150. закона о општинама, лица, која су као општински часници разрешена од дужности у смислу чл. 148. овога закона, не могу бити бирана за тамо одређено време, али им се никако не одузима право гласа, нити се она у опште могу убрајати у ред оних лица, о којима говори чл. 53. в. поменутога закона.

Према томе, општински суд је погрешно, што их није увео у гласачки списак, а тако исто учинио је погрешку и првостепени суд, што је такав списак потврдио, кад је из незбучног списка могао видети, да та лица имају право гласа.

Општински суд може решити, у смислу последњег става чл. 26. овога закона, да се ова лица уведу у списак, ако није већ протекао рок, о коме говори чл. 24. поменутог закона, па ће првостепени суд то оверити кад му се пошљу спискови у смислу чл. 27. д. реченог закона.

III

Суд општине суводолске у срезу подунавском, актом својим Бр. 230, тражио је накнадно обавештење ономе, које је дато у бр. 6. овога листа за ову годину.

— На ова питања одговарамо:

Кад општински суд није сагласан са мишљењем уредништва, да приватни тужилац може опростити казну у смислу друге тачке § 397. криминалног законика, онда нека остане при својем мишљењу, па нека сам нађе излаза и из ситуације коју је сам створио, пошто би објашњење о новом питању могло бити такође излишно, ако суд нађе да и са њиме није сагласан.

IV

Суд општине барицке, у срезу голу-бачком, актом својим Бр. 213, пита:

„Општина ова има непокретно имање, које је разделила у 421 — деоницу и издала га под закуп јавном лицитацијом.

Ове деонице закупили су грађани ове општине, и нема неколико правних гласача, који нису закупци.

По чл. 71. и 105. закона о општинама, одборници, председници и кметови не могу бити општински лиферанти, предузимачи или закупци општинских права и добара.

Према овоме, кад су готово сви правни гласачи ове општине закупци општинских добара, онда настаје питање:

1. да ли претпоследњи одељак чл. 105. закона о општинама важи само за часнике општине београдске или за часнике свију општина у Србији;

2. може ли општински суд раскинути закуп са онима, који се буду кандидовали за општинске часнике, или их принудити на добровољни одустанак од закупа; и

3. може ли бити задружни син одборник, кад му је отац закупац, или отац одборник кад му је син закупац, или муж одборник, ако је жена закупац?

Моли се уредништво за што скорији одговор.

— На ово питање одговарамо:

1. Претпоследњи став чл. 105. закона о општинама, није везан само за часнике општине београдске, него за све општинске часнике у земљи;

2. И последњи став чл. 71. и онај из чл. 105. постављају правило, да они, који су већ изабрани за одборнике, председнике и кметове, не могу после бити једновремено и закупци општинских права и добара.

Према томе они не забрањују, да се они могу кандидовати, али чим буду изабрани, морају напустити лиферације, предузимања и закупе општинске.

Уговор о закупу може се раскинути кад год се на то сложе уговорничке стране, а може се и једнострано раскинути, кад се једна страна реши да накнади штету, која из овога раскида наступи; и

3. пошто је оно ограничење учињено у тој намери, да се за положај општинских часника онемогуће сви они, који би и даље хтели остати закупци и арендатори, и пошто се заједница интереса оца и деце, даље мужа и жене, не може подвојити, то се мора узети, да закон не жели да на положају председника, кмета или одборника седи отац, чији је син закупац и обрнуто, као ни онај, чија је жена закупац или арендатор општинских права и добара.

V

Г. Ђира Базовић, учитељ у Д. Коњуцу, пита:

»Према закону о општинама тражи се, да председник општинског суда мора имати 25 динара непосредне порезе не рачунајући ту стални државни прирез.

Моли се уредништво да изволи објаснити:

Када досадањи општински председник има непосредне порезе 17 дин. и неколико пара, и на рад — плату своју плаћа 10 дин. и неколико пара, да ли му се ова пореза на рад рачуна као стална непосредна пореза и има ли услова да може бити кандидат понова за председника, пошто онако не би имао право према по-

рези да га није овај закон затекао као председника, јер му се пореза пуни са овом — на плату?»

— На ово питање одговарамо:

Порез од личног рада саставни је део непосредног пореза према чл. 1. закона о непосредном порезу.

Према томе, кад са тим порезом укupan непосредни порез садашњег председника износи онолико, колико се тражи чл. 105. закона о порезу, па ће толико износити све до дана разрешења од дужности, дакле и за време избора, онда он има право да буде биран.

VI

Старешина манастира лепчинског пита:

»У члану 105. ставу 7. закона о општинама стоји, да кмет не може бити млађи од 25 година, везујући то за услове, које мора имати одборник — чл. 71. поменутог закона.

Моли се уредништво за обавештење: да ли онда и одборник мора имати 25 година или не?»

— На ово питање одговарамо:

Општинским одборником може бити сваки пунолетан грађанин једне општине, који има право гласа на збору, а плаћа он или задруга му 15 динара непосредног пореза, рачунајући ту и стални државни прирез, и ако није у изузећу према другом ставу чл. 71. закона о општинама.

Према томе, кандидат одборнички не мора имати 25 година старости.

VII

На питање суда општине овсишке по акту Бр. 206, и суда општине честинске по акту Бр. 444, одговара се, да су истакнута питања расправљена у бр. 5, 7. и 9. Полицијског Гласника за ову годину, па нека тамо потраже потребан одговор.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Тодор Антић, осуђеник — слободњак, побегло је са аде код Ђуприје где је био на раду. Он је родом из Јошанице среза бањског, стар 40 година, висок, сувоњав, у оделу осуђеничком. — Делеша начелства округа моравског Бр. 1124.

Радован Тодоровић, бивши кондуктер београдске поште, који је осуђиван за злоупотребе, а сада одговара код кварта савањског за фалсификат, налази се у бегству. — Акт Управе града Београда Бр. 8351.

Четири непозната зликовца, 26. прошлог месеца, у вече, између 6 до 7 сати, напали су на кућу Петра Гавриловића, економа из Даросаве, и од његове жене изнудили, под претњом убиства, 15000 динара у новцу и разних ствари у вредности 37 динара. После овог дела пресрели су на државном друму Бранислава Ранковића, тежака из Даросаве, и отели му једну торбу са стварима и један нож. Затим су на истом друму пресрели Милутина Сићића, тежака из Трбушнице, и изнудили му новчаник, у коме је било 4-15 динара.

Један од зликоваца стар је око 25 година, омален, бркова малих и смејих, обријан, у оделу сељачком од загаситог шајка; други је стар око 25 година, висок, сув, приномањаст, такође у сељачком оделу од загаситог шајка као и први; трећи је стар око 23 године, плав, омален, у сељачком оделу и са башликом око врата. Први има шубару а друга двојица шајкаче на глави. Опис четвртог зликовца непознат је. — Акт начелника среза колубарског округа београдског Бр. 3328.

Непознати крадљивци, ноћу између 1. и 2. овог месеца, разбили су кућу Петру Пљештину, из Раденика и украли му 4000 динара у сребру и два вола, матора по 8 година, од којих је један, мањи, шарен, а други, већи, брњаст и цветаст. — Делеша начелника среза вишког Бр. 3024.

Миодраг Јовановић, трговачки помоћник, родом из Крајева, ноћу између 25. и 26. прошлог месеца украо је Чедомиру Стојановићу, из Крушевца, 50 динара и један никлени турски сат у вредности 20 динара, па затим побегао. Он је стар 20 година, висок, плав, ћосав; на себи има плишано одело, а на глави зелен шешир. — Делеша начелства округа крушевачког Бр. 2588.

Непознати крадљивац, 2. овог месеца, украо је г. Живојину Симићу, директору гимназије у пензији, из његовог стана у Молајевој улици број 5, један дуварски сат «Уранија». Сат је за избијање и без капка, а доњи је капак емаљиран. — Акт Управе града Београда Бр. 8585.

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за свима побеглим личностима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или делеша.

Т Р А Ж И С Е

Миодраг Вожовић, ђак IV разреда гимназије 3. прошлог месеца, отишао је од своје сестре Добриле Груичић и није се више вратио нити јој се јављао где је. Он је стар 14 година, у лицу приномањаст, уста великих; на себи има дугачак капут непелаве боје и чакету на глави. — Акт Управе града Београда Бр. 8586.

ПРЕСТАЛА ПОТРЕБА

Михајло Милетић, и Љубомир Николић, чије смо потернице донели у прошлом броју, налазе се у рукама власти, те је према томе престала потреба за даљим њиховим тражењем.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

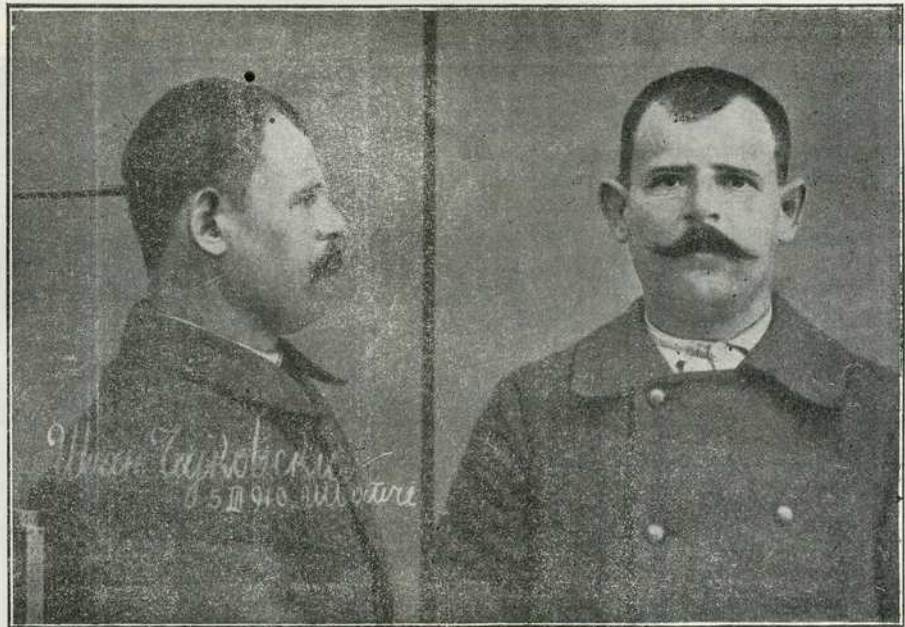
Од децембра месеца па до фебруара, извршено је у Београду више крађа. По начину извршења видело се, да те крађе врши добро организована дружина, на чије се чело ставио какав дрски и стари познаник београдске полиције. О томе се ускоро и уверила београдска полиција, кад јој је 20. прошлог месеца пао шака најмлађи члан те лоповске дружине Ни-

кола Миливојевић, који је пред умешном истрагом кварта теразијског, почео, после малог устезања, признавати једну по једну крађу, које је вршио по инструкцијама свога «шефа» Ивана Чајковског старог коцкара, који већ 12 година са успехом обавља свој коцкарски занат.

Иван је родом из Зајечара, стар је 27 година, средњег раста, косе и бркове плавих, у општо плав ради чега га другови и зову «Швапче».

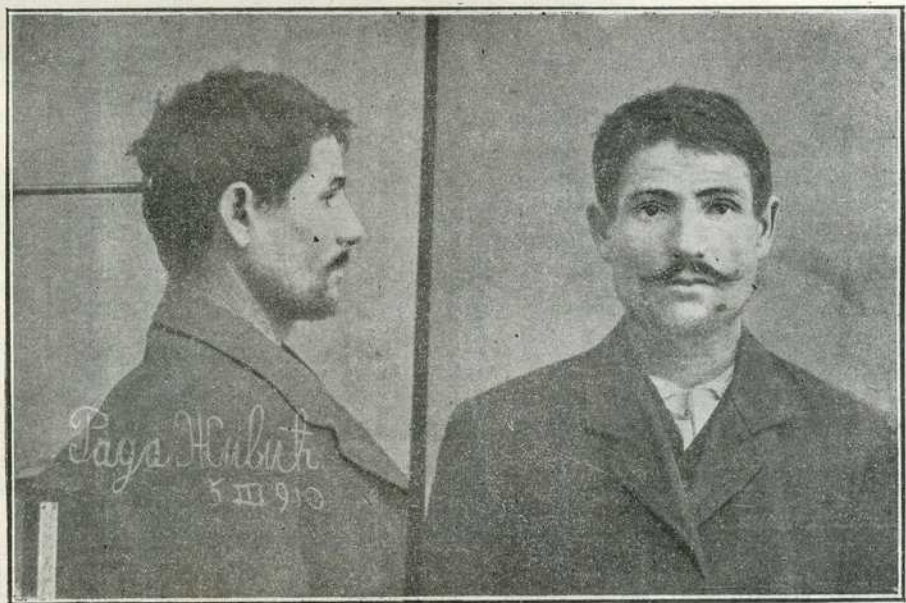
Пуних 10 година Иван је живео под именом Алексе Марковића, и са тим именом два пута је за крађу судски осуђиван и то: први пут пресудом нишког првостепеног суда године 1895. са 16 месеци затвора, од кога је издржао 14 месеци и други пут пресудом лозничког првостепеног суда у години 1899. са 2 године робије, са које је пуштен после годину дана. Тек 1905. године кад му је изнета слика у 19 броју «Полиц. Гласника» сазнало је се, да је његово право име Иван Чајковски; да је син Влајка Чајковског, бив. инжињера из

Зајечара, и да је по народности Пољак. После тога њему је опстанак у Србији био немогућан, и од тада је он провео пуних шест година путујући по Ауст.-Угарској, за које је време обишао Загреб, Фијуму, Праг, Беч, Пешту, Вуковар, Панчево и Земун.

Кад је мислио, да је већ заборављен у Србији, он се из Земуна вратио у Београд и одмах после првих крађа упознао се са Радом Живићем, млинарским радеником, који станује на «Душановцу» у улици Јове Илића број 33, и који му, као «искусан» човек на томе послу, предложи да се код њега настани, а да ће му он крађене ствари као и њега самог добро чувати. «Швапче» прими предлог Живићев и од тада настаје серија крађа по Београду. Једну од већих крађа извршио је баш на Св. Николу прошле године, и то у Сарајевској улици број 81, када је покрао Неода Стајића, чистача машина на жељезничкој станици, и поред осталих ствари однео му и новчаник у коме је било 7 наполеона, 3 новчанице од по 10 динара и 4 динара у сребру.

Ова крађа створила му је могућност да оствари своју давнашњу жељу, да обиђе своју матер која живи у Крагујевцу, а у исто време да се и Живићу одужи за «гостопримство». Бојећи се, да на београдској станици не буде

опажен од полиције, он се обрати своме пријатељу Живићу, да му овај нађе једног фијакеристу, који би га одвезао до Авале, одакле би сишао на рипањску станицу и овај му то

нађе. Престављајући се фијакеристи као благајник рипањске фабрике цемента, «Швапче» се одвезао до «Дашчаре» близу Авале. Ту он отпусти фијакеристу и спусти се на рипањску станицу, одакле отпутује за Крагујевац.

У Крагујевцу је остао код своје матере 9 дана, а после се вратио у Београд и опет се настанио код Живића. Сад је већ помишљао да разграна свој посао, и зато саопшти Живићу да ће му у стан довести и једног «шегрта» који ће му носити ствари из вароши, јер је срамота за њега као старијег човека да сам и ствари носи.

После неколико дана он му је довео у стан Николу Миливојевића, кога је нашао у кварту савамалском, где су обојица били притворени због скитње. Са Николом је успео, за врло кратко време, да изврши 14 крађа и то махом веша. Како Никола на своје саслушању вели кради су где су шта стигли, а нарочито се Никола старао да се што боље покаже пред својим новим «господаром». Но све су то «Швапчету» била ситна посла, и он је помишљао на

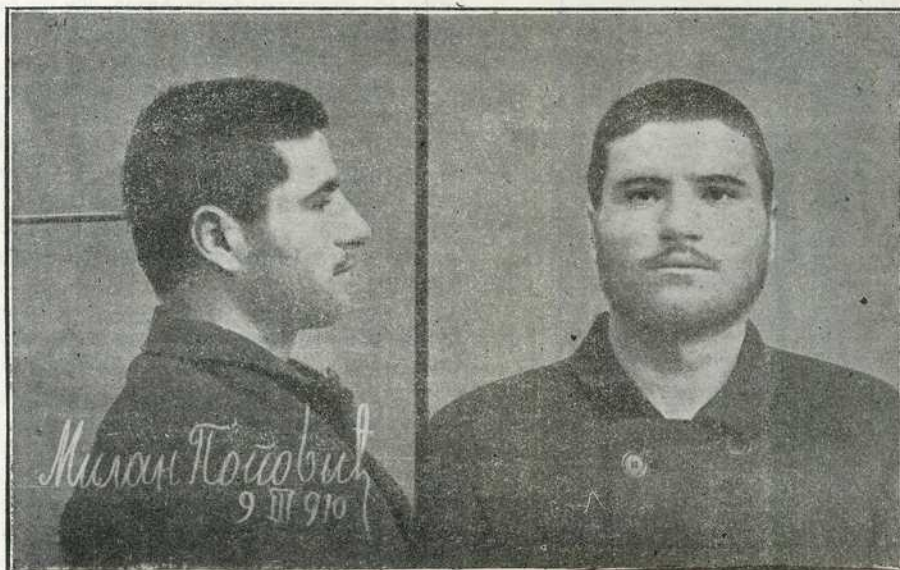
крупније крађе, али за то му није био добар Никала, већ је требао наћи старије и искусније лопове. С тога он Николу отпусти из «службе» и потражи друге, које такође нађе у полицији

и то: Милана Поповића, «Јагодинче» и Живојина Јовановића «Шуца». Ту се они договоре да се настане код Живојина чим се из прогонства врате. И тако је било. Нису се још ни њихови спроводници вратили у Београд, а они су се већ код Живојина састали. Од тада су почели вршити заједно најразноврсније крађе по Београду. Наравно, да је то изазвало најенергичније гоњење од стране полиције, и они, предвиђајући опасност да буду похватани, реше се да напусте Београд, па по предлогу «Швапчетовом» и Србију, те с тога крену једне ноћи за Обреновац. Узгред провале зид на једној козари иза Душановца и од те крађе поделе по 71 динар. Кад су одатле стигли у Обреновац извршили су крађу у кафани «Зора» и због те крађе стављени су сва тројица у привор и истрагу.

Кад је Никола признао своје и Швапчетове крађе, онда је наређено те су сва тројица спроведена из Обреновца и сад се налазе код кварта теразијског под истрагом.

За сада је утврђено да су извршили 44 крађе са «Швапчетом» и да су његови помагачи:

1. Никола Милојевић, звани «Црни», прегажен омнибусом и услед чега има велику белегу на левој ноzi на превоју ноге;
2. Милан Поповић, звани «Јагодинче» родом из Јагодине, стар 22 године, осуђиван

пресудом јагодинског првостепеног суда № 13784 у години 1905. са пет година робије за опасну крађу;

3. Живојин Јовановић, звани «Шуца» родом из Београда, стар 18 година, осуђиван у 1909 години за крађу;

4. Рада Живојин, надничар у фабрици шпиритуса, родом из Косанчића у срезу јабланичком, стар 35 година, ожењен; и

5. Милан Симић, пиљар, родом из Старе Србије, стар 47 година, помагао је овој компанији у продаји крадених ствари.

Износити њихове фотографије молимо све полицијске власти као и приватна лица, да, ако би још штогод знали о овим крадљивцима, доставе Управи града Београда.

КРАЂА СТОКЕ

Ноћу између 5. и 6. овог месеца непознати крадљивци украли су Лазару Милошевићу из Александровца, два вола, матора по 7 година, један рујаст и на челу цветаст; други је рујаст и на челу бузаст. — Денеша начелника среза моравског округа пожаревачког Бр. 4015.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ову крађу и крадљивца.

НАЗНАЊЕ

Комплети «Полицијског Гласника» за 1908. и 1909. год., у елегантном тврдом повезу, могу се добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину. Комплети у меком повезу за 1908. и 1909. год. могу се добити по цену од 15 за једну годину, или оба заједно за 25 динара.